

Marija, Majka Predragocjene Krvi

Svibanj je Marijin mjesec. Tijekom ovog mjeseca ustanovljena su tri Marijina blagdana: 12. svibnja Majka Milosrđa, 24. svibnja Marija Pomoćnica i 31. svibnja Pohod BDM. Marija je prisvojila ovaj mjesec od Crkve i od naših europskih poganskih predaka u vidu slavljenja proljeća, plodnosti i Majke zemlje sa svim pojavama kao što su cvijeće, plesovi, slavlja i okićeni stupovi oko kojih se plesalo u svibnju. Blagdan dana 24. svibnja slavi se kao uspomena na povratak Pia VII u Rim 1814. godine iz Napoleonovog izgnanstva. Tako naša Zajednica izvorno uključuje i pozivanje Marije, Pomoćnice kršćana, a mi smo također bili utemeljeni dana 15. kolovoza 1815. na blagdan Velike Gospe.

Sv. Gašpar bio je posebno odan Mariji. Koristio je posebnu sliku Marije, «Gospe s Kaležom». Izvorno, sv. Gašpar je dao čovjeku, koji se zvao Pozzi i bio je nepoznati umjetnik, da doda kalež u Isusovu ruku na sliku koju su već koristili drugi prije njega u misijama te koja je već bila popularna. Koristio je ovakvu predodžbu u posebnom najsvečanijem trenutku blagoslova rukom tijekom misije, otkrivajući sliku, tu neobično blagu i nasmiješenu Gospu, koja prikazuje svu ljepotu i milosrđe majčinstva čak i najokorijelijim srcima. Ovaj trenutak zvao je «Pobjeda propovjedi». Kopija je bila napravljena u misijskim kućama tijekom misija. Sv. Gašpar je znao reći: «Kako je lijepo stajati s Marijom podno križa». Koristio je privlačnu i blagu majku da pozove ljude da ga duhovno slijede do dna križa.

U *Lumen Gentium* (67) kada se Drugi vatikanski koncil izrazio o Mariji, poučavajući da odanost Mariji «proizlazi iz vjere, pomoću koje nas vodi da prepoznamo vrsnost Bogorodice i pomoću koje se primičemo odanoj ljubavi spram naše Majke i oponašanju njezinih kreposti».

Ove karakteristike vrijedne oponašanja proizlaze iz Marijinog najstarijeg epiteta, koji je star kao i Novi zavjet, a koristio se veoma rano, još u drugom stoljeću, kada je ona bila zazivana u euharistijskim molitvama. Njezini su epiteti Bogorodica i nova Eva. Oba su naziva zbog njezina odnosa s Isusom. Prema jednoj legendi Marija je preminula u Efezu, možda u domu najpoznatijeg hrama posvećenog božici Majci Zemlje, u mjestu u kojem je crkva objavila Mariju kao „Theotokos“ (Bogorodicu) 431. godine na Koncilu u Efezu. Epiteti su uspomena iz Starog zavjeta za naziv «Kraljica Majka» kao «*gebirah*», koji je ukorijenjen za pojam žene sa snagom i odlikama ratnice koja «trči s vukovima».

Za naš pothvat u duhovnosti Predragocjene Krvi Kristove, mi bi mogli biti najbliže Mariji u trenutku njezina Pohođenja marginaliziranima i u njihovom rođenju novom i jednostavnom poretku svijeta s novom pjesmom Božje milosne ljubavi za njih. Ovdje je ona najviša sveta posuda ili pehar, koji je izvor Isusove vlastite Krvi, njezino mlijeko izvor je Isusova rođenja. Rijetko je europska umjetnost prikazivala Mariju trudnu, a ovdje je ona puna Duha Svetoga, nakon utjelovljenja. Mi bi mogli biti najbliže Mariji podno križa, gdje ona žrtvuje svoga Sina; u umjetničkoj mašti bila je prikazana kako skuplja Predragocjenu Krv u svoj kalež ili kako njeguje njegove rane, a krvlju je zamrljana njezina koprena, kao kada mi sami stojimo s marginaliziranima izvan vrata u njihovim patnjama i prolijevanju krvi. Papa Pio XII napisao je u (*Jucunda Semper*) 1894. godine: «Ovdje stoji pokraj križa njegova majka koja ... rado daje svoga vlastitog Sina». Ovo mi zvuči kao veoma svećeničko djelo. Možemo početi u razboritijem shvaćanju mnogih tekstova Starog zavjeta smatrati krv žene, svetom krvi i davateljicom života. Napokon bi mogli biti najbliže Mariji usred najranije zajednice na Duhove, kako je sveti Luka opisao u Djelima apostolskim i to potpuno primajući njezin Duh,

koji nas ovlašćuje propovijedati i svjedočiti Evanđelje kao što stojimo u ispravnoj ulozi žene koja sasvim posreduje za Crkvu u stvarnoj provedbi Novog zavjeta.

Podsjećam samo, kada bismo pretočili svoje misli o Mariji u suvremeni jezik, koji je više prihvatljiviji, rekli bismo da imamo povijesno utemeljenje za sasvim novi razvitak naše odanosti prema Mariji i njezinom mjestu u našoj duhovnosti i to izvan djela oslobođenja i izvan feminističke teologije. Veliki je ovo posao koji treba biti sagledan u ovim područjima, i u tim smjerovima su me vodila moja razmišljanja o Mariji.

(Fr. Alan Hartway, C.P.P.S., "Reflections on the Woman of the New Covenant and Precious Blood Spirituality," The New Wine Press, May 25, 1994)

Blizu križa je jedna osoba koja ponekad stoji, ponekad je klonula, uvijek plačuća, koja razumije glazbu noći. Ovdje gdje je Marija, Majka Predragocjene Krvi, stoji i naša duhovnost. Ona je žena koja tuguje, koja poznaje noć i značenje jutra.

Marija, neudana majka, kaže «da» Božjem planu da može zanijeti. Prestrašena mlada djevojka koja jednog dana otkriva da je trudna. Suočava se s izborom, zna da će je neke osobe pokušati osramotiti i optužiti. Ali najviše od svega, ona misli na svog ljubljenog i kako će mu saopćiti vijest. Pita se hoće li ju napustiti ili će stati na njezinu stranu. Zbunjena i uplašena odjurila je svojoj rođakinji Elizabeti da podijeli s njom trenutak koji će trajati više mjeseci.

Marija, ponizna majka, zvijezda je vodilja sa svom pažnjom ovog njenog primljenog Djeteta. Siromašni i bogati dolaze u posjetu. Raskošni darovi, ali jedan je malo uznemirio: smirna. Neobičan dar za dijete. Nije li smirna korištena za pripremu tijela za pokop?

Marija, politički izbjeglica, bježi sa svojim mužem i bebom u drugu državu da izbjegne progon. Ovo njezino Dijete stvorilo je nemir i izazvalo gnjev vladara. U njezinom bijegu, hrani Dijete na prsima, ona tuguje za sve majke i nevinu dječicu ostavljenu iza sebe, koji nisu bili dovoljno sretni ostvariti budućnost svojih snova.

Marija, ponosni roditelj, donosi svoje Dijete u hram i čuje mudrog starca kako govori kako će to dijete biti na uskrsnuće i propast mnogih. Ona je pomislila da je možda mogla čekati do promocije njezina Sina da onda osjeti dodir mača. Ali čak usred starčevog iščekivanja nalik bujici, ovdje je strašno predskazanje koje probada srce. I prisjetila se smirne.

Marija, izbezumljena majka, koja putem kući otkriva da njezin dvanaestogodišnji sin nije s njima. Ona i njezin suprug traže ga svuda i napokon pronalaze ga u hramu. Poučava starije. Zaslužio je da ga se disciplinira, ali kako netko može kazniti čudo od Djeteta?

Marija, zabrinuta majka, kaže svojem sinu da pomogne na svadbi prijatelja. Ne želi da se par osramoti jer im je ponestalo vina.

Marija, zbunjena majka, stoji izvan kuće dok njezin sin, častan Rabi, sjedi unutra okružen bludnicama, carinicima, i drugom svjetinom. Ovo je morala biti jedna od strijela o kojoj je govorio mudri starac. Ona ne razumije čudnovato ponašanje njezinog Sina. On radi previše. Ona želi da se vrati kući i malo se odmori.

Marija, ucviljena majka, klonula je podno križa, njezine ruke i kosa zaprskane su krvlju umirućeg Sina. Dolazi sjećanje na riječi mudrog starca i na smirnu, koje sada ima smisla.

Marija, vjerna majka, sluša svoga Sina kako u smrtnom udisaju brine za budućnost. Ona neće trebati živjeti sama. Njegov najbliži prijatelj, Ivan brinut će se za nju. I ona za njega.

Marija, tugujuća majka, nosi mrtvog Sina u naručju. Postoji li više uciviljujuća i dugotrajnija rana od ove – majka drži beživotno tijelo svoga prvorođenca? Njezine suze miješaju se s krvlju i cijede se niz čelo njezinog Sina. Dok ga tako drži, ona se prisjeća vremena prije mnogo noći kada su zvijezde žarko sjale i kada je budućnost izgledala vječnost. Sada ga drži posljednji put. Sada nema zvijezda, sada nema budućnosti. Samo tmina, tama i uspomene.

Sjećanje na smirnu.

(Fr. Joseph Nassal, C.P.P.S., Passionate Pilgrims, Resource Series, # 13, The Messenger Press, Carthagen, Ohio, 1993, pp. 101-103)

S engleskog prevela Marija P.